

Mario Regueira

I

Teño anacos de louza cravados nos ollos
e arrastro a inutilidade
como a peor das túas herdanzas.
Resisto á vida que te destrozou,
canto con sangue nos costados
e unha forza invisible me ama e ameaza.
Paseo polas rúas entre o frío,
fora eu un clochard,
fora o que non sabes se son,
a treizón destellando nunha hipodérmica.
Debera sufrir polos teus pulmóns,
polo amianto que vos mata a todos
entre a cidade durmida.
(Debera espertar á cidade).
Fora eu o teu orgullo, o sangue que lava,
unha cruz falsa onde odiar ao inimigo.
Fora o futuro a construír.
Teño os brazos limpos e inútiles,
os meus anacos de gloria
son a marca da iniquidade.
Non serei máis o animal do fogar,
non serei o diploma do tedio,
os cigarros na oficina branca.
Serei a serpe ou o escáncer dócil
que apreixas na man.
Fora a lúa que se toca, foras ti
de pedra e inmortal.
Serei a serpe.
A Lisboa dos anos oitenta,
un noa-noa berrado aos fuciños
do embrutecido Occidente,
a perda, un café de Estambul,
un hotel de Niza, a luz cortada
polos sabres da modernidade,
as rúas de Compostela no 68.
A xeografía é difusa e é metralla
onde procurar anacos de nós.
Quen nos rexe a nostalxia
a folla violácea dos parques
onde bicamos a adolescentes en flor,
a plataforma de néboa que se levanta
como os laios dunha fadista,
unha cabeza no nicho de Kadaré
os bicos de Modigliani, fermosos
coma guerrilleiros mortos.
Quen rexe a miña nostalxia,
quen ma inventa e garda velenos
para que eu os beba
e quen está a me roubar
e agora bagoa
pola explosión que derrubou á luz,
o alcol iniciático,
os vosos corpos nus e amantes
na penumbra do paraíso.
Non coñecerás esta terra,
a vida xira demasiado rápido para todos nós
non demos achado a espada a tempo,
e agora tócanos apodrecer,
lamber a súa ferruxe, comer o metal,
raspar nas áncoras e nos sachos.
Hai quen rexeita o contacto,
as reixas son tamén metal
e ninguén quere pensarse morto.
Niguén pensarse morto, ninguén morrer,
ninguén asumirte como te asumimos,
resistindo co último agasallo da nosa xente.
Non apareceu a espada a tempo,

xa non teremos símbolos a opoñer cando veñan,
e se cadra o símbolo de mañá
sexa unha árbore, unha planta, un animal.
Cen artesáns suicídanse á alba,
o maldito plural fervendo nas mans,
a vontade de non facer o que se quere.
Imos chamar pola lóxica,
a ver se chega entre tanto disfraz,
entre tanta oportunidade malgastada.
Ogallá houbera unha pose perfecta,
imos chamar pola lóxica,
que ninguén trema se trae
unha espada enferruxada na man.

II

A Roi Vidal, Miguel Mosquera e María Lado. (Inevitabelmente)

Sabedes? Aló arriba o vento xa non recordaba os nosos
nomes
e todo era unha navalla mecánica, un xogo de ourizos
nucleares, un insulto.
Todo era roubado e lembrabamos tempos de estoupidos,
coas mans cheas de vermes,
e semellabamos un filme de Médem (dos primeiros), unha
avanzadilla da desolación que comeza
co ben pouco que é un home aló arriba, aló abaixo ou onde
sexa. (contra o vento).
Pero seguíamos posuíndo entradas triunfais, onde o teito
caeu o chan resiste
e entre a auga, e os lameiros, e entre a devesa fonda hai un
machado
e fomos tan tópicos de armar unha simple lareira e soñar
unha morte posmoderna.
Aínda non soubemos que facer coas adolescentes que se
desangraban,
(sospeito que non é ese sangue o que nos conmove). Os
risos cos que acoitelamos as estradas,
a insolencia dos nenos das vilas que fomos. Los Enemigos
dictando o desprezo
Resucitao, nunca estare de vuestro lao.
Se me volve baixar unha fervenza polos pulsos gustárame
que alguén
volvесе levarme un libro, como un vaso de leite, á cama,
que as palabras puidesen tocarse de novo
(Vacas!!!!) e ti intentaras matarnos outra vez (é que tantos
segundos...).

Que houbera madrugadas onde resolver o enigma das
adolescentes,
e tantos nomes como nunca soubemos que tiñan as cousas.
Porque algún día haberá sorrisos rotos e espellos finxidos,
e a quilómetros de nós, sabendo que o vento esqueceu os
nosos nomes,
precisaremos de catro días encerrados na lareira dunha
aldea que non existe.
Tanxerina, como hei de carpir
(xa non hai rapaciños a quen poidas axudar,
e non farás nunca máis de viúva islámica).
A cidade derruba a túa historia sobre min
e ninguén me quere dar xa
té con menta, apertas,
sexo mercado. O solpor sobre
o Magreb é doce como o maxum
que nos facía vernos aínda máis fermosos.
(Coma doce de marmelo, coma seme rodando pola
pel). As aventuras nunca comezadas rematan aquí
dixeches,
e levo os teus dentes no pescozo.